

производства. В Японии, где сравнительно немного крупных месторождений природных ресурсов, весьма актуально материалосберегающее направление интенсификации, здесь же в связи с крайне ограниченным характером земельных ресурсов большое значение имеет также землесберегающее направление интенсификации[2].

Более того, даже в разных регионах одной и той же страны актуальными могут быть разные направления интенсификации: на Дальнем Востоке и на Севере России большое значение по-прежнему (т.е. как и во времена социалистической экономики) имеет трудосберегающее направление, в старопромышленных регионах Урала - в Свердловской области, Удмуртской Республике, Челябинской области – крайне актуально фондосберегающее направление интенсификации. В Белгородской области, где на высоком уровне развиты металлургическая и горнодобывающая отрасли промышленности очень эффективно осуществление мероприятий материалосберегающего направления. Таким образом, кроме выделения двух групп инвестиций и ипповаций, способствующих интенсификации или экстенсификации, в первой группе целесообразно выделить несколько подгрупп, соответствующих разным направлениям интенсификации – трудо-, фондо-, материалосберегающему и т.д. в соответствии с региональной, отраслевой и структурной спецификой экономики той или иной страны.

Литература

1. Александров Г.А. Курсом интенсификации. М.: Экономика, 1998. 158 с.
2. Павлов К.В. Интенсификация экономики в условиях неопределённости рыночной среды. М.: Магистр, 2007. 271 с.

Радіонова Наталія Йосипівна, к.е.н., доцент
Київський національний університет технологій і дизайну

ФОРМУВАННЯ ЕФЕКТИВНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВ

Основою формування інноваційної політики підприємства є теоретичні засади, які покладені в різноманітні концепції економічного розвитку. Увага, що приділяється інноваційній складовій динамічного розвитку підприємств, постійно збільшується. Дійсно, в епоху становлення інтелектуально-інформаційної економіки прихильники постіндустріального розвитку вважають інновації головним фактором цивілізаційного зростання, але поки що інновації розглядаються тільки у вимірі підвищення ефективності функціонування засобів виробництва або окремих сторін соціальної сфери, не охоплюючи усього комплексу явищ і процесів, що активно впливають на стабільний динамічний розвиток підприємств.

Питання визначення пріоритетів при формуванні інноваційної політики підприємств та оцінки ефективності реалізації цих пріоритетів потребують більш глибокого дослідження, теоретичного та методичного обґрунтування.

У зв'язку з цим, метою даного дослідження є постановка питання та обґрунтування необхідності комплексного підходу до формування інноваційної політики підприємства, оскільки позитивний результат в одній ланці господарської діяльності (інноваціях у засобах виробництва та механізмах їх впровадженнях) має призводити до збільшення позитивного результату не тільки в іншій ланці, а й у функціонуванні підприємства в цілому на основі синергетичного ефекту.

Визначення у програмних актах Президента України інноваційного розвитку економіки основним чинником забезпечення виходу України на траєкторію сталого зростання, входження України до числа технологічно розвинених країн світу та основою стратегічного курсу інтеграції до Євросоюзу, вимагає формування та проведення ефективної інноваційної політики на всіх рівнях господарювання. Змістом інноваційної політики підприємства (ПП) є цілеспрямована, скоординована діяльність органів управління підприємством щодо запровадження системних заходів, спрямованих на створення фінансово-економічних, науково-технічних та соціальних засад, а також запровадження відповідних механізмів їх реалізації.

Розробка теоретико-методологічних засад та методичних підходів, що створюють умови для удосконалення системи управління інноваційними процесами, включає:

- класифікацію процесів інноваційного розвитку, що дозволяють характеризувати їх як об'єкти управління;

- розробку концепції системного удосконалення організаційно-економічного механізму управління інноваційним розвитком підприємства;

- визначення комплексу методичних рішень, необхідних для втілення цієї концепції в практику управління підприємством;

- ранжирування пріоритетів інноваційного розвитку;

- розвиток методичних підходів до формування організаційної структури управління підприємством і визначення основних напрямків її подальшого удосконалення.

Тільки вирішивши подібного роду завдання, можна надалі розраховувати на одержання позитивних результатів, таких як:

- в області теорії — розробка цілісної концепції формування ефективного організаційно-економічного механізму управління інноваційним розвитком підприємства в умовах ринкової економіки; розкриття сутності, складу і структури механізму управління інноваційним розвитком; визначення й обґрунтування критеріїв діагностування стану інноваційних процесів; розробка класифікації, що характеризує процеси інноваційного розвитку як об'єкту управління за сукупністю необхідних ознак; визначення можливостей використання кожного класифікованого угруповання в рішенні завдань управління інноваційним розвитком; розробка основних принципів формування організаційних структур управління інноваційним розвитком; розробка й обґрунтування моделі системного підходу до удосконалення організаційно-економічного механізму управління інноваційним розвитком;

в області методики — розробка методичних підходів до формування організаційних структур управління об'єктної і функціональної орієнтації; визначення методичних основ оцінювання рівня інноваційного розвитку в системі «наука-техніка-виробництво-споживання»; розробка й обґрунтування методичних аспектів оцінки ефективності системи управління інноваційним розвитком;

в області практики — аналіз і виявлення недоліків функціонування традиційного, уже сформованого механізму управління інноваційним розвитком, визначення шляхів його докорінної реконструкції; запропонування нових видів організаційних структур управління інноваційним розвитком; визначення основних напрямків удосконалення організаційно-економічного механізму управління інноваційним розвитком в умовах переходу до функціонування підприємства в епоху економіки знань.

Розробка концепції удосконалення організаційно-економічного механізму управління інноваційним розвитком припускає визначення соціально-економічних пріоритетів, обґрунтування ефективних організаційних структур управління, економічних важелів і стимулів, що забезпечують раціональне використання ресурсного, трудового і виробничого потенціалів підприємства. Подібна концепція являє собою визначену сукупність наукових положень, що формують стратегію управління інноваційним розвитком підприємства.

Одною із стратегічних цілей управління розвитком підприємств на підставі інновацій є ефективна затребуваність ресурсного забезпечення підприємства. Тому економічний механізм управління розвитком підприємств на підставі інновацій повинен мати у своєму розпорядженні систему оцінюючого, аналітичного, регулюючого і діагностуючого інструментарію, що дозволить забезпечити реалізацію найбільш ефективного варіанту руху до досягнення стратегічної мети.

Література

1.Ілляшенко С.М. Теоретико-методичні засади товарної інноваційної політики підприємства / С.М.Ілляшенко // Маркетинг і менеджмент інновацій. Науковий журнал. № 2. — Суми: ТОВ «ВТД «Університетська книга» 2011. — С.13-26.

2.Проблеми управління інноваційним розвитком підприємств у транзитивній економіці: Монографія / За заг. ред. д.е.н., проф. С.М. Ілляшенка. — Суми: ВТД «Університетська книга», 2005. — 582 с.

3.Ілляшенко С.М. Управління інноваційним розвитком: навчальний посібник / С.М.Ілляшенко. — 2-ге вид., перероб. і доп. — Суми: ВТД «Університетська книга»; К.: Видавничий дім «Княгиня Ольга», 2005. — 324с.

4.Товажнянський В.Л., Перерва П.Г. Інноваційні технології в антикризовому розвитку машинобудівних підприємств / В.Л. Товажнянський, П.Г. Перерва // Маркетинг і менеджмент інновацій. Науковий журнал. № 1. — Суми: ТОВ «ВТД «Університетська книга» 2011. — С.113-119.

5. Волков О.І., Денисенко М.П., Гречан А.П. та ін. Економіка та організація інноваційної діяльності: Підручник (третє видання). – К: Центр учбової літератури, 2007.- 662 с.

Сабадош Ганна Олександрівна, к.е.п., доцент
ВНЗ Київський національний економічний університет ім. В. Гетьмана
Усенко Оксана Володимирівна, к.н. з держ. упр.
Середня спеціалізована школа № 139, Україна

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ФІНАНСУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Успіх інноваційної діяльності в значній мірі визначається формами її організації й способами фінансової підтримки.

Організація фінансування повинна бути орієнтована на множинність джерел фінансування і передбачає швидке та ефективне впровадження інновацій з метою зростання віддачі від інноваційної діяльності

Активність інноваційної діяльності у місті Києві ґрунтується на тому, що в місті зосереджено один із високотехнологічних і найбільш стабільно працюючих промислових комплексів.

Протягом останнього десятиліття виникла тенденція зменшення частки бюджетних асигнувань у структурі джерел інноваційного фінансування при одночасному збільшенні навантаження на власні кошти підприємств. Про це свідчать результати аналізу фінансування заходів Програми основних напрямів розвитку Головного управління промислової, науково-технічної та інноваційної політики на 2007-2011 роки. Основними джерелами фінансування заходів Програми стали:

- 1) власні кошти підприємств – 65,84% загальної суми,
- 2) кредити банків – 22,0%,
- 3) інвестиції зацікавлених організацій – 1,84%,
- 4) державний та місцевий бюджети – 10,8 %.

Дані свідчать про те, що власні кошти підприємств є основною частиною фінансування. Державні кошти та кошти місцевого бюджету охоплюють лише десяту частину джерел фінансування.

Звертаючись до досвіду фінансування інноваційної діяльності США – країни з найбільшими здобутками у цій сфері. Механізм фінансування інноваційної діяльності і наукових розробок у здійснюється через контракти й гранти, але під жорстким державним наглядом. Контрактна система і система грантів є ключовими напрямками в інноваціях у США, які роблять цю систему досить гнучкою, це дозволяє підприємствам планувати й визначати пріоритети в інноваціях і науково-технічній діяльності.

У США склалася добре налагоджена система доступу до інноваційних джерел різних форм фінансування. Венчурне фінансування як одна з перспективних форм підтримки підприємств на етапах їхнього становлення продовжує розвиватися [2].